

La meva cambra pròpia

No recordo la primera vegada que vaig llegir un llibre i vaig pensar la felicitat és això

Foto: Sarah Horrigan

No recordo la primera vegada que em van deixar veure *Los ángeles de Charlie*, *Starsky y Hutch* o *Vacaciones en el mar*. Recordo, això sí, que feia uns esforços desorbitats perquè no se'm tanquessin els ulls mentre esperava que s'adormís el meu germà, que ocupava el llit de baix. Érem al pis vell i jo encara no havia tastat el luxe de tenir una habitació per a mi sola, però ja estava convençuda que el luxe més gran de l'univers era, seria, tenir una habitació per a mi sola. Alguns dies m'adormia i l'endemà em rebel·lava contra la meua son i contra la impossibilitat de tenir una cambra pròpia en un pis de dues habitacions i cinquanta metres quadrats, i alguns dies -pocs- aconseguia aixecar-me del llit a les fosques, sortir de l'habitació i plantar-me davant la tele. M'agradava més que em deixessin veure *Starsky y Hutch* que no pas veure *Starsky y Hutch*, perquè a mi els policies sempre m'han fet més por que gràcia.

No recordo la primera vegada que vaig llegir un llibre i vaig pensar la felicitat és això. Sí que recordo que els pares anaven a El Corte Inglés de la plaça Catalunya a comprar vés a saber què i em deixaven aparcada a la planta baixa, a la zona de llibreria. Allà em vaig empassar els sis volums de *Santa Clara* i els sis de les *Torres de Malory*, l'un darrere l'altre durant uns quants dissabtes, mentre mirava de reüll les escales mecàniques suplicant que els pares triguessin una mica més a aparèixer. L'Enid Blyton, quina droga. Per sort, a casa s'ho pensaven força abans de comprar qualsevol cosa, buscaven i comparaven entre mil marques des de molt abans que es fes famós l'anunci del *busque, compare y si encuentra algo mejor, cómprelo*. Mentre el pare i la

mare exercien de consumidors conscienciats -a part de buscar i comparar, també eren especialistes a reclamar-, jo envejava les nenes angleses que passaven el curs en internats i que segur que no trobaven a faltar una cambra pròpia, perquè aquelles habitacions compartides allotjaven confidències, secrets gairebé adults i festes clandestines.

No recordo la primera vegada que vaig sentir cantar en Xesco Boix, però sí que recordo el dia que me'l vaig trobar a la llibreria Ona de la Gran Via i em va recomanar *Sadako vol viure*, de Karl Bruckner. Els Espiadimonis acabàvem de guanyar un premi Baldiri Reixac i ens podíem comprar dos llibres per cap. Vaig quedar-me la història de la Sadako, una nena víctima de les radiacions d'Hiroshima, i la novel·la *Quan un toca un dos*, d'Anna-Greta Winberg, una autora sueca que aquell mateix vespre va desbancar Enid Blyton en el rànquing de les meves addiccions. "Vull que ho sàpigues des de la primera ratlla: aquest llibre tracta d'una catàstrofe". La Madde, la narradora, m'explicava que una catàstrofe et fa plorar a llàgrima viva mentre jo era tan feliç que em costava de creure: estava llegint a la meva habitació, que era meva i de ningú més perquè finalment havíem canviat de pis, després d'invertir una eternitat i mitja a buscar i comparar pisos en barris assequibles ben comunicats amb l'escola i amb casa dels avis.

"Perquè una catàstrofe, tota la vida la tens present. I no obstant això, la majoria de vegades acabes sortint-te'n". Al pis nou no em calia tancar el llum abans d'hora. Aquella cambra pròpia que donava al celobert, on cada nit havent sopat llegia i llegia sense tenir-ne prou, aquella cambra blava que de seguida va acollir Rodoreda i Sampedro i García Márquez i Nabokov, era de llarg el millor racó del món.